

Arrest

nr. 162 429 van 22 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 24 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 maart 2011 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) beslist op 8 mei 2012 dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 16 augustus 2012 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 10 juni 2013. Aan elk van de verzoekers wordt op diezelfde datum het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Deze beslissingen maken het voorwerp uit van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat gekend is onder het rolnummer 133.824.

Op 28 november 2014 dienen de verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 maart 2015 beslist de gemachtigde dat ook deze derde aanvraag onontvankelijk is.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 1 april 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden,

[...]

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 27.11.2014 en ingediend op 28.11.2014 (datumstempel van Wevelgem op de aanvraag), gevolgd door een positieve adrescontrole op 18.12.2014,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9 bis van de wet handelt over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar de betrokkene verblijft in België. In het verzoekschrift op grond van artikel 9 bis dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden, en dus de ontvankelijkheid, en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert en dat aldus een duidelijke tweedeling ontbreekt.

De verzoekers stellen dat België hun land van daadwerkelijk verblijf is, terwijl alle argumenten met betrekking tot het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren. Het onderbreken van dat verblijf voor het vervullen van een formaliteit zou niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zijn, maar bij een terugkeer naar het thuisland zouden bovendien tal van elementen waartoe dit verzoek nu precies wordt ingediend, totaal komen te vervallen. Daarenboven wordt gewezen op de afwezigheid van een wettelijke mogelijkheid om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Er wordt een beroep gedaan op het proportionaliteitsbeginsel: dat het gezin ten zeerste ontwricht zou raken bij het niet afleveren van een verblijfstitel.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is echter geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkenen bouwen de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl zij het bedoelde voordeel enkel bekomen hebben ingevolge een (voor zover bekend) irreguliere binnenkomst (want de betrokkenen leggen geen internationaal paspoort voor) en een verblijf buiten alle wettelijkheid om, volgend op 2 afgewezen

asielaanvragen, 3 geweigerde 9 ter - procedures en 3 verzoekschriften op grond van 9 bis, waarvan er reeds 2 op negatieve wijze werden afgesloten. Benadrukt wordt dat het voorliggend regularisatieverzoek reeds het 3de op rij is. De betrokkenen hebben de duur van hun verblijf enkel aan zichzelf te wijten door het veelvuldig opstarten van procedures en door moedwillig geen gevolg te geven aan de reeks van bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen betekend werden. Verder in de beslissing wordt hierop uitgebreid ingegaan. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu. De wet stelt letterlijk: "behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk Besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkene dient de wetgeving te respecteren. Niets verhindert de betrokkenen om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat de betrokkenen evenwel vrij om hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Het feit dat er geen "humanitair visum" bestaat, houdt geenszins in dat een aanvraag, tot machtiging van verblijf automatisch zonder voorwerp zal worden beslist, daar het verzoek in het land van herkomst grondig onderzocht zal worden. Daarentegen bestaat wel degelijk de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die een vreemdeling in zijn of haar aanvraag art. 9 bis aanhaalt als elementen ten gronde, kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat betreft de elementen van integratie, waaronder

- de duur van hun verblijf,
- hun kennis van de Nederlandse taal en hun inzet voor het volgen van Nederlandse taalcursussen (gestaafd wat mijnheer betreft o.a. met een deelcertificaat dd. 20.11.2009, met het bewijs van gevolgde lessen van 06.09.2010 tot 28.01.2011 en een aanbeveling van de leerkracht en wat mevrouw betreft het bewijs dat ze ingeschreven was van 02.09.2009 tot 02.12.2009 zonder examen af te leggen)
- de gevolgde inburgeringscursus en maatschappelijke oriëntatie (geattesteerd),
- hun kennis- en vriendenkring, ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd o.a. van hun huiseigenaar, hun huisarts (zonder dat er sprake is van medische problemen), hun apotheker, van het OCMW, van een buur),
- hun werkbereidheid,
- de door mijnheer gevolgde opleiding (cursus Besturingssysteem 1 van 12.01.2009 - 08.06.2009 elke maandagvoormiddag)
- de scholing van de kinderen,
- en het reeds 2 jaar durende lidmaatschap van hun kind A(...) M(...)? bij een thaiboksclub, dient opgemerkt dat hier enkel nagegaan wordt of deze elementen al dan niet een terugkeer in de weg staan. De integratie op zich behoort de gegrondheid van de aanvraag. Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan de gegrondheid ervan. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen vormen echter evenmin een buitengewone omstandigheid.

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag dd. 22.10.2007 werd eerst onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS), die vaststelde dat de betrokkenen er niet in geslaagd waren om hun vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken.

Niet alleen werd hun geloofwaardigheid om tal van redenen op ernstige wijze ondermijnd, maar het CGVS bestempelde hun vluchtverhaal ook als een stereotiep verhaal dat opvallend veel raakpunten vertoonde met andere bedrieglijke Dagestaanse dossiers. Bij de asielaanvraag hebben de betrokkenen hun geboorteakte voorgelegd. De identiteitsgegevens desbetreffende werden niet onmiddellijk betwist door het CGVS doch er werd wel getwijfeld aan de registratie en het verblijf in Dagestan want het sterke vermoeden bestond dat ze hun binnenlands paspoort niet voorlegden om alzo informatie achter te houden. Geheel en al ter zijde dient in deze context opgemerkt dat de betrokkenene nochtans wel over

dat binnenlandse paspoort beschikten, daar ze deze stukken voor het eerst neerlegden ter gelegenheid van hun verzoek op grond van art. 9 ter. Wat er ook van zij, hun asielprocedure werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister uiteindelijk op 22.04.2008 op definitieve wijze afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hen het vluchtelingenstatuut toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen. Desalniettemin verklaarden de verzoekers zich op 07.07.2008 voor de 2de maal kandidaat vluchteling. Deze aanvraag werd op 26.08.2008 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met de beslissing tot en kennisgeving van de weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag, bijlage 13 quater, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten. De betrokkenen verkozen echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op illegale wijze in België, alwaar ze zich hebben genesteld en het is in deze omstandigheden dat de scholing van hun kinderen plaatsvindt.

Ondanks de 2 afgewezen asielaanvragen, houden de verzoekers in huidig verzoekschrift vol dat ze onmogelijk kunnen terugkeren naar het moederland omwille van de onveilige toestand daar, verwijzend naar het uiterst negatieve reisadvies gegeven voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoetsjetië. Daarbij doen ze beroep op art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM) en art. 1 van het Verdrag van New York.

In de bijlagen worden 2 stavingstukken toegevoegd. Het "Country sheet Russia" uitgaande van het "Country of Return Information Project" ("network of NGO's") handelt over problemen inzake "healthcare." Dit document lijkt niet ter zake te doen, daar de betrokkenen in huidig verzoekschrift geen gezondheidsproblemen hebben aangehaald. Nergens uit blijkt dat de betrokkenen op heden getroffen worden door ziekte. Eerdere beweerde gezondheidsproblemen hebben geen aanleiding gegeven tot verblijf in het Rijk (zie verder).

In het reisadvies betreffende Rusland dd. 06.10.2014 staat duidelijk te lezen dat omwille van de uitgestrektheid van het land, de veiligheidssituatie in de Russische Federatie van regio tot regio sterk kan verschillen. Derhalve staat het de betrokkenen vrij om zich te vestigen op een naar eigen denken veilige plek in het herkomstland. Zij worden op geen enkele wijze verplicht om naar de regio van herkomst terug te keren, zelfs niet om naar Rusland terug te keren.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben. Er worden geen nieuwe elementen of gepersonaliseerde stavingstukken voorgelegd die betrekking hebben op feiten die zich zouden hebben voorgedaan na de weigering inzake hun laatste asielaanvraag. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de bevoegde asielinstanties. De problemen in hun land van herkomst kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en art. 1 van het Verdrag van New York betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via deze artikels slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient de verzoeker zijn beweringen te staven met een gepersonaliseerd bewijs, wat in casu niet het geval is. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst of in een derde land gebeuren.

Huidige beslissing houdt geen gedwongen terugkeer in. De betrokkenen hebben in eerste instantie de verplichting om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienen alles in het werk te stellen om aan deze wettelijke verplichting te voldoen. Bijgevolg moeten zij in de eerste plaats zelf alle stappen ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Het feit dat zij meermaals moedwillig geweigerd hebben om gevolg te geven aan de bevelen, afgeleverd na de asielprocedure en na het afsluiten van de andere procedures (zie verder), is te wijten aan hun eigen houding op dat moment, waaruit geen rechten kunnen geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand. Langdurig illegaal verblijf vormt geen regularisatiecriterium.

Verder wordt de lange duur van de asielprocedure naar voor geschoven. De duur van de 2 opeenvolgende asielprocedures - namelijk respectievelijk 6 maanden en vervolgens 1 maand en 19 dagen- was helemaal niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De betrokkenen hebben hun verblijf in het Rijk proberen te rekken door tevergeefs verschillende procedures aanhangig te maken, met name 2 asielprocedures, 3 procedures op grond van 9 ter en 3 procedures op basis van 9 bis.

Alle procedures 9 ter werden afgesloten met een weigeringsbeslissing:

- het verzoekschrift op grond van Art. 9 ter ingediend voor mijnheer dd. 26.02.2009 werd ten gronde geweigerd op 04.04.2012, met betekening op 16.04.2012,
- voor de aanvraag gebaseerd op Art. 9 ter dd. 27.05.2011, werd op 22.06.2011 een onontvankelijkheidsbeslissing gemaakt, die betekend werd aan de betrokkenen dd. 30.06.2011,
- het verzoek in het kader van Art. 9 ter dd. 22.05.2012 werd eveneens onontvankelijk verklaard op 26.04.2013 en betekend dd. 13.05.2013.

Heden worden geen nieuwe elementen aangehaald of stavingstukken voorgelegd die wijzen op een medisch probleem.

De procedures op grond van art. 9 bis hebben reeds tot 2 maal toe tot een weigeringsbeslissing geleid:

- het verzoekschrift op grond van Art. 9 bis dd. 14.03.2011 werd op 08.05.2012 onontvankelijk gezet en aan de betrokkenen werd eveneens op 22.05.2012 een bevel betekend om het grondgebied uiterlijk op 20.06.2012 te verlaten, de bijlage 13 model B,
- de aanvraag op basis van Art. 9 bis dd. 16.08.2012 werd op 10.06.2013 afgesloten met een onontvankelijke beslissing, vergezeld van een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13, betekend dd. 18.06.2013.

Hun raadsheer stelt dat de duur van het onafgebroken verblijf in het Rijk in het kader van de opeenvolgende procedures als "verworven termijn" dient beschouwd te worden, waarbij hij een parallel trekt met (de criteria 1 en art. 2,4° juncto 9,9° van de) Regularisatiewet van 22.12.1999 en met de instructies van 19.07.2009.

Hier moet verwezen worden naar de bovenstaande tegenargumentatie, die wijst op hun verantwoordelijkheid in deze. Bovendien werden de verzoekers op geen enkel moment "gemachtigd tot verblijf." In tegendeel, alle procedures, waarmee ze geprobeerd hebben om hun verblijf te rekken, werden afgesloten met een weigeringsbeslissing. Huidige beslissing is dan ook geen weigering van een voortgezet legaal verblijf.

De wet van 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, betrof een enige en unieke operatie. De criteria vermeld in deze wet zijn niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis van de wet van 1980. De verzoekers bevonden zich ten gepaste tijde (januari 2000) niet eens op het Belgische grondgebied.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen de betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Hun werkbereidheid in een knelpuntberoep, wat niet alleen de potentiële werkgever maar ook de Belgische maatschappij ten goede zou komen en de door mijnheer gevolgde beroepsopleiding (de cursus Besturingssysteem 1 die doorging elke maandagvoormiddag van 12.01.2009 tot 08.06.2009), kunnen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Het is de verzoekers immers niet toegestaan om in België tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. De betrokkenen tonen niet aan dat ze in het herkomstland geen inkomsten kunnen halen uit arbeid om te voorzien in de eigen levensbehoeften.

De betrokkenen wijzen op de scholing van hun kinderen in het Nederlands en het risico op een onderbreking van het schooljaar, zeggende dat alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan teniet zou worden gedaan en dat ze (ouders + kinderen) van voren af aan zouden

moeten opnieuw beginnen, waarbij ze beroep doen op art. 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Nergens uit blijkt dat onderhavige beslissing art. 3 van het Kinderrechtenverdrag schendt. De belangen van de kinderen vormen wel degelijk de eerste overweging van deze beslissing. Het zijn nog zeer jonge kinderen van wie het oudste, S(...), 7 jaar is en in het 1ste leerjaar zit (gestaafd met een attest voor het schooljaar 2014-2015). N(...) en A(...) zitten in de kleuterklas. Aldus is het verderzetten van de scholing, waarmee in België nog maar een eerste stap werd gezet, helemaal niet problematisch. Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat ze hun ouders vergezellen wanneer die gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekers tonen niet aan dat de verderzetting van de scholing niet mogelijk is. Blijkbaar is er geen bijzonder onderwijs of een speciale infrastructuur noodzakelijk, die niet voorhanden zou zijn in het herkomstland. Eventuele schade kunnen de verzoekers enkel aan zichzelf wijten door zich in een dergelijk precair verblijf te installeren, door de scholing te laten aanvangen en verder doorgaan tijdens precair verblijf. Dat de kinderen scholing hebben gekregen in België, wijst er enkel op dat hun recht op onderwijs niet werd geschonden. Aangeleerde vaardigheden zijn mooi meegenomen en kunnen de persoonlijkheid van de kinderen enkel ten goede komen.

Met het 2 jaar durende lidmaatschap van A(...) M(...) bij thaiboksclub, waarbij hij door zijn vader gebracht wordt, kan geen rekening worden gehouden daar geen van hun kinderen deze naam draagt?! En zelfs indien dit wel zo zou zijn, dan nog vormt dit geen buitengewone omstandigheid daar het geen terugreis of afreis belemmert.

Huidige beslissing geldt voor het hele gezin.

Het onderhouden van een kennissen- en vriendenkring, ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd o.a. van hun huiseigenaar, hun huisarts (zonder dat er sprake is van medische problemen), hun apotheker, van het OCMW en van een buur, vormt geen buitengewone omstandigheid. Stel dat deze banden doorbroken worden met een terugkeer, dan is die breuk op zich nog geen buitengewone omstandigheid gezien dit element onvoldoende zwaarwichtig is. De contacten blijken immers eerder van dagdagelijkse aard te zijn met een voornamelijk functioneel karakter. Hoe dan ook, het is niet eens niet nodig om die banden volledig door te knippen. Er zijn bijvoorbeeld technologische mogelijkheden om het contact voort te zetten. Bovendien is de verwijdering mogelijks slechts van tijdelijke aard, gezien de betrokkenen nog steeds een aanvraag kunnen indienen volgens de wettelijk voorgeschreven wijze. Voor zover bekend hebben de verzoekers geen familie in België.

Terwijl de betrokkenen hun banden met België pogen aan te tonen, dient in deze context opgemerkt te worden dat de betrokkenen met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid veel sterkere banden, namelijk familiale banden, hebben met het herkomstland, alwaar ze geboren en getogen zijn en waar ze decennialang verbleven hebben vooraleer naar België te komen en waar hun familie verblijft. Naar eigen zeggen is de moeder van mevrouw achtergebleven in Khasavyurt en verbleef haar zus Moskou. De ouders van mijnheer en O(...) (zijn broer of zus) zijn achtergebleven in Khasavyurt. (zie asielrelaas dd. 24.10.2007). Mijnheer heeft naar eigen zeggen bijna 3 maanden ongehinderd verbleven bij zijn oom, zijnde de broer van zijn moeder, in het herkomstland (zie 1 ste beslissing CGVS). Hij had vanuit België verder telefonisch contact met zijn ouders (asielrelaas dd. 17.07.2008).

Concluderend zouden we kunnen stellen dat het centrum van hun belangen (op het vlak van tewerkstelling, scholing, familiaal opvangnet,...) in het herkomstland ligt. Wat er ook van zij, gewone sociale relaties vormen geen schending van art. 8 EVRM.

Hun kennis van de Nederlandse taal en hun inzet voor het volgen van Nederlandse taalcursussen (gestaafd wat mijnheer betreft o.a. met een deelcertificaat dd. 20.11.2009, met het bewijs van gevolgde lessen van 06.09.2010 tot 28.01.2011 en een aanbeveling van de leerkracht en wat mevrouw betreft het bewijs dat ze ingeschreven was van 02.09.2009 tot 02.12.2009 zonder examen af te leggen), evenals de inburgeringscursus en maatschappelijke oriëntatie, zijn geen buitengewone omstandigheden daar deze elementen de terugreis of afreis niet verhinderen. Het is maar normaal dat de betrokkenen stappen hebben gezet om hun leven in België voor zichzelf aangenaam te maken.

Het argument dat ze geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormen, kan niet worden beschouwd als buitengewone omstandigheid daar van elkeen die zich in België bevindt, verwacht wordt dat hij of zij zich houdt aan de in België geldende regels en wetgeving."

Op 24 maart 2015 treft de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze bevelen maken de tweede en de derde bestreden beslissing uit. Zij werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 1 april 2015 en dit onder de vorm van twee bijlagen 13.

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen geldig paspoort voor, voorzien van een geldig visum.”

De derde bestreden beslissing, dit is het bevel getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster, is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam (als gehuwde vrouw): (...)
meisjesnaam: (...)
voornaam: (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen geldig paspoort voor, voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in de mate dat dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van art. 3 en 5 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

De argumentatie met betrekking tot het gebrek aan discretionaire bevoegdheid bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij evenwel meteen wordt aangegeven dat aan dit gebrek aan discretionaire bevoegdheid afbreuk wordt gedaan indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, hangt samen met de grond van de zaak daar de verzoekers net de schending aanvoeren van een aantal verdragsrechtelijke normen, te weten de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De argumentatie van de verweerder kan niet dan ook niet met goed gevolg worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van de verzoekers te weerleggen (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338).

De exceptie dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- *de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid*
- *er is geen wettig nadeel door de vereiste de aanvraag in te dienen in het land van herkomst*
- *de elementen inzake verregaande integratie behoren tot de gegrondheidsfase hier niet aan de orde*
- *de duur der asielprocedures was niet onredelijk lang*
- *de ingeroepen redenen van onmogelijkheid tot terugkeer naar hun land zijn niet bewezen en de voorgelegde stukken worden niet aanvaard*
- *geen schending van art. 3 EVRM of art. 1 Verdrag van New York of art. 3 Kinderrechtenverdrag is bewezen*
- *de scholing van de kinderen kan worden verdergezet in het land van herkomst*
- *de verblijfsduur kan niet ingeroepen worden als verworven termijn*
- *de wet van 22.12.1999 en de instructie van 19.07.2009 zijn niet meer van toepassing*
- *de potentiële tewerkstelling in een knelpuntberoep van verzoeker doet niets ter zake*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan en ook moet ingediend worden.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat hierbij duidelijk een veel te strikt en formalistisch standpunt wordt ingenomen die elke nuttige toepassing van art. 9 BIS VW belemmert.

Dat als verzoekers en hun gezin niet in aanmerking komen voor een regularisatie van verblijf ondanks de vele ingeroepen argumenten, er dan dient vastgesteld dat de toepassing van art. 9 BIS VW dermate wordt uitgehold dat de facto dit artikel geen toepassing meer kan vinden voor wie het bestemd is.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld

dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van verschillende jaren met schoolgaande kinderen ten laste.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Het is volkomen ten onrechte dat argumenten kunstmatig worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten, terwijl de rechtspraak dienaangaande in vaste rechtspraak heeft geoordeeld dat argumenten zowel ten gronde als inzake ontvankelijkheid kunnen gelden.

De in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat verzoekers thans 7,5 jaar op het Belgisch grondgebied verblijven en via verschillende procedures getracht hebben een legaal verblijf te bekomen.

Dat hun kinderen hier eveneens 7,5 jaar verblijven, en geen enkele band meer hebben met hun land van herkomst (zij zijn alle geboren in België) doch dit argument ten onrechte niet wordt beantwoord, minstens niet afdoende aangezien er enkel wordt beweerd alsof verzoekers (over de kinderen wordt niets gemeld) hun centrum van belangen in het land van herkomst zou liggen.

Deze argumentatie strijdt met de werkelijkheid, in die zin dat verzoekers indien zij de mogelijkheid hadden om terug te keren, quod non, reeds lang geleden zouden teruggekeerd zijn.

Dat evenwel de problemen in hun land van herkomst zich hiertegen verzetten, en verzoekers dienaangaande geen bedrog hebben gepleegd, doch noodgedwongen sedert jaren hun centrum van belangen in België hebben.

Dat ook tal van familieleden hun centrum van belangen in België hebben, en de kinderen gezien hun geboorte in België en hun navolgend verblijf in België, geen enke (sic)

Dat het frappant is dat wordt geargumenteed alsof het centrum van belangen in het land van herkomst zou liggen, o.m. op het vlak van scholing, terwijl in werkelijkheid de kinderen van verzoekers alle in België geboren zijn, en zelfs nog nooit in het land van herkomst van hun ouders zijn geweest.

Dat dient aangenomen te worden dat langdurige procedure en medegaand verblijf wel degelijk bepaalde rechten gaat scheppen en deze elementen niet zomaar als niet relevant aan de kant geschoven kunnen worden.

Dat ook de situatie in het land van herkomst van belang is bij de beoordeling van de aanvraag en ook hier dient aangenomen te worden dat niet a priori deze elementen kunnen afgewezen worden, doch integendeel, een grondig onderzoek inzake de ter-zake doende elementen zich opdringt.

Dat dit ook geldt voor wat betreft de nieuw voorgelegde documenten en elementen inzake onmogelijkheid tot terugkeer dewelke nog niet werden voorgelegd in eerdere procedures.”

4.1.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekers in de aanhef van het middel gewag maken van een schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat zij in dit middel niet toelichten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM zouden schenden. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

4.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad evenwel niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het eerste middel stellen de verzoekers dat de gemachtigde een al te strikt en formalistisch standpunt inneemt die elke nuttige toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet belemmert. Zij menen dat dat voor hen wel degelijk de mogelijkheid bestond om de aanvraag in België in te dienen en stellen hierbij dat, mocht de verweerder de criteria gehanteerd hebben die zij hanteert in zaken ten gronde, zou worden vastgesteld dat zij voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedures en met schoolgaande kinderen ten laste. De verzoekers voeren tevens aan dat de argumenten inzake de sterke sociale binding met België en de verregaande integratie niet afdoende werden beantwoord en dat de argumenten ten onrechte kunstmatig worden opgesplitst in argumenten ten gronde en andere argumenten, terwijl “*de rechtspraak*” zou aanvaarden dat argumenten zowel ten gronde als inzake de ontvankelijkheid kunnen gelden. Door niet over te gaan tot een onderzoek ten gronde, zou de eerste bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet schenden. Volgens de verzoekers wordt het argument betreffende het 7,5 jaar durende verblijf in België, het gebrek aan banden van de kinderen met hun land van herkomst en de situatie in het land van herkomst, ten onrechte niet beantwoord of minstens niet afdoende omdat er enkel wordt beweerd dat het centrum van de belangen van de verzoekers (en dus niet de kinderen) in het land van herkomst liggen.

Het onderzoek inzake de materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden gevoerd in het licht van het met de eerste bestreden beslissing toegepaste artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoekers verliezen uit het oog dat het net de wettelijke bepalingen ter zake zijn die het onderzoek van de aanvraag opsplitsen in een ontvankelijkheidsonderzoek en een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag. Het is dan ook geheel conform de ter zake geldende regelgeving dat de gemachtigde ter zake een onderscheid hanteert. Van enige "kunstmatige" opsplitsing is geen sprake. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekers niet verduidelijken welke "rechtspraak" hierover anders zou oordelen, althans in die zin dat de elementen ten gronde eveneens zouden kunnen worden aangewend als elementen die in die mate buitengewoon zijn dat zij rechtvaardigen dat de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde dan ook na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België en niet in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers in hun aanvraag van 28 november 2014 in een afzonderlijke titel II, vijfde onderdeel samengevat de volgende argumenten aanbrengen inzake de buitengewone omstandigheden:

- lange duur van de asielprocedure met medegaande sterke integratie
- de werkelijke band met België, het onderwijs dat de kinderen hier genieten en de totale verankering in de Belgische samenleving

In een titel III geven zij tevens een argumentatie omtrent de "onmogelijkheid tot terugkeer naar het moederland", met daaronder de volgende elementen:

- onveilige situatie in Rusland
- verblijf van meer dan vier jaar met duurzame lokale verankering
- de onmogelijkheid om via de diplomatieke post in het thuisland een humanitaire machtiging te krijgen daar de wetgeving hierover niets voorziet
- het feit dat een terugkeer naar het moederland ten einde formaliteiten te vervullen niet opweegt tegen het mogelijk gevaar dat hij daar loopt, alsook de kost, mogelijke problemen en tijd die dergelijke reis zou betekenen
- het gegeven dat verzoekers geen gevaar vormen voor de openbare orde
- humanitaire redenen, een terugkeer naar zijn land van herkomst zou de inspanningen betreffende de schoolloopbaan van de kinderen fnuiken

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord, zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Waar de verzoekers aanvoeren dat niet werd geantwoord op de sterke sociale bindingen en de verregaande integratie, kan volstaan worden met de verwijzing naar de volgende passage uit de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat de gemachtigde hier wel degelijk rekening mee heeft gehouden, doch dit element niet kon aannemen om de volgende reden:

“Het onderhouden van een kennissen- en vriendenkring, ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd o.a. van hun huiseigenaar, hun huisarts (zonder dat er sprake is van medische problemen), hun apotheker, van het OCMW en van een buur, vormt geen buitengewone omstandigheid. Stel dat deze banden doorbroken worden met een terugkeer, dan is die breuk op zich nog geen buitengewone omstandigheid gezien dit element onvoldoende zwaarwichtig is. De contacten blijken immers eerder van dagdagelijkse aard te zijn met een voornamelijk functioneel karakter. Hoe dan ook, het is niet eens niet nodig om die banden volledig door te knippen. Er zijn bijvoorbeeld technologische mogelijkheden om het contact voort te zetten. Bovendien is de verwijdering mogelijk slechts van tijdelijke aard, gezien de betrokkenen nog steeds een aanvraag kunnen indienen volgens de wettelijk voorgeschreven wijze. Voor zover bekend hebben de verzoekers geen familie in België.

Terwijl de betrokkenen hun banden met België pogen aan te tonen, dient in deze context opgemerkt te worden dat de betrokkenen met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid veel sterkere banden, namelijk familiale banden, hebben met het herkomstland, alwaar ze geboren en getogen zijn en waar ze decennialang verbleven hebben vooraleer naar België te komen en waar hun familie verblijft. Naar eigen zeggen is de moeder van mevrouw achtergebleven in Khasavyurt en verbleef haar zus Moskou. De ouders van mijnheer en O(...) (zijn broer of zus) zijn achtergebleven in Khasavyurt. (zie asielrelaas dd. 24.10.2007). Mijnheer heeft naar eigen zeggen bijna 3 maanden ongehinderd verbleven bij zijn oom, zijnde de broer van zijn moeder, in het herkomstland (zie 1 ste beslissing CGVS). Hij had vanuit België verder telefonisch contact met zijn ouders (asielrelaas dd. 17.07.2008).

Concluderend zouden we kunnen stellen dat het centrum van hun belangen (op het vlak van tewerkstelling, scholing, familiaal opvangnet,...) in het herkomstland ligt. Wat er ook van zij, gewone sociale relaties vormen geen schending van art. 8 EVRM.

Hun kennis van de Nederlandse taal en hun inzet voor het volgen van Nederlandse taalcursussen (gestaafd wat mijnheer betreft o.a. met een deelcertificaat dd. 20.11.2009, met het bewijs van gevolgde lessen van 06.09.2010 tot 28.01.2011 en een aanbeveling van de leerkracht en wat mevrouw betreft het bewijs dat ze ingeschreven was van 02.09.2009 tot 02.12.2009 zonder examen af te leggen), evenals de inburgeringscursus en maatschappelijke oriëntatie, zijn geen buitengewone omstandigheden daar deze elementen de terugreis of afreis niet verhinderen. Het is maar normaal dat de betrokkenen stappen hebben gezet om hun leven in België voor zichzelf aangenamer te maken.”

Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met de door de verzoekers aangevoerde elementen betreffende een sterke sociale binding met België en hun verregaande integratie, doch heeft de gemachtigde zich op uitvoerig gemotiveerde wijze op het standpunt gesteld dat deze elementen niet van die aard en ernst zijn dat zij een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst (om er via de wettelijk voorgeschreven procedure hun aanvraag in te dienen) verhinderen. De verzoekers laten na de geboden redengeving als waarom de voornoemde elementen niet worden aanvaard als “buitengewone omstandigheden” op enige wijze te weerleggen. Het loutere feit dat de verzoekers zelf op dit punt een ander standpunt genegen zijn, betreft de opportuniteit van de eerste bestreden beslissing. Als annulatierechter kan de Raad hierop echter niet ingaan vermits hij niet bevoegd is om de aanvraag opnieuw te beoordelen en zich op dit punt in de plaats te stellen van het bevoegde bestuur.

Het standpunt van de verweerder is geenszins juridisch incorrect of kennelijk onredelijk. Meer nog, het oordeel van de gemachtigde is geheel in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoekers maken geenszins aannemelijk waarom hierover thans anders zou moeten worden geoordeeld.

De verzoekers lijken er verder ten onrechte van uit te gaan dat in de eerste bestreden beslissing het langdurig verblijf en de banden van de schoolgaande kinderen zomaar aan de kant worden geschoven. In de eerste bestreden beslissing wordt immers geenszins geoordeeld dat de bij de aanvraag ingeroepen duur van het verblijf in België of de band van de kinderen met België niet is aangetoond of niet wordt aanvaard voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat deze elementen niet rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, is echter geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkenen bouwen de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl zij het bedoelde voordeel enkel bekomen hebben ingevolge een (voor zover bekend) irreguliere binnenkomst (want de betrokkenen leggen geen internationaal paspoort voor) en een verblijf buiten alle wettelijkheid om, volgend op 2 afgewezen asielaanvragen, 3 geweigerde 9 ter - procedures en 3 verzoekschriften op grond van 9 bis, waarvan er reeds 2 op negatieve wijze werden afgesloten. Benadrukt wordt dat het voorliggend regularisatieverzoek reeds het 3de op rij is. De betrokkenen hebben de duur van hun verblijf enkel aan zichzelf te wijten door het veelvuldig opstarten van procedures en door moedwillig geen gevolg te geven aan de reeks van bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen betekend werden. Verder in de beslissing wordt hierop uitgebreid ingegaan. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu. De wet stelt letterlijk: "behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk Besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkene dient de wetgeving te respecteren. Niets verhindert de betrokkenen om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat de betrokkenen evenwel vrij om hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). (...)

Wat betreft de elementen van integratie, waaronder

- *de duur van hun verblijf,*
 - *hun kennis van de Nederlandse taal en hun inzet voor het volgen van Nederlandse taalcursussen (gestaafd wat mijnheer betreft o.a. met een deelcertificaat dd. 20.11.2009, met het bewijs van gevolgde lessen van 06.09.2010 tot 28.01.2011 en een aanbeveling van de leerkracht en wat mevrouw betreft het bewijs dat ze ingeschreven was van 02.09.2009 tot 02.12.2009 zonder examen af te leggen)*
 - *de gevolgde inburgeringscursus en maatschappelijke oriëntatie (geattesteerd),*
 - *hun kennis- en vriendenkring, ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd o.a. van hun huiseigenaar, hun huisarts (zonder dat er sprake is van medische problemen), hun apotheker, van het OCMW, van een buur),*
 - *hun werkbereidheid,*
 - *de door mijnheer gevolgde opleiding (cursus Besturingssysteem 1 van 12.01.2009 - 08.06.2009 elke maandagvoormiddag)*
 - *de scholing van de kinderen,*
 - *en het reeds 2 jaar durende lidmaatschap van hun kind A(...) M(...)? bij een thaiboksclub, dient opgemerkt dat hier enkel nagegaan wordt of deze elementen al dan niet een terugkeer in de weg staan. De integratie op zich behoort de gegrondheid van de aanvraag. Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan de gegrondheid ervan. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).*
- De elementen vormen echter evenmin een buitengewone omstandigheid.*

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag dd. 22.10.2007 werd eerst onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS), die vaststelde dat de betrokkenen er niet in geslaagd waren om hun vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken.

Niet alleen werd hun geloofwaardigheid om tal van redenen op ernstige wijze ondermijnd, maar het CGVS bestempelde hun vluchtverhaal ook als een stereotiep verhaal dat opvallend veel raakpunten

vertoonde met andere bedrieglijke Dagestaanse dossiers. Bij de asielaanvraag hebben de betrokkenen hun geboorteakte voorgelegd. De identiteitsgegevens desbetreffende werden niet onmiddellijk betwist door het CGVS doch er werd wel getwijfeld aan de registratie en het verblijf in Dagestan want het sterke vermoeden bestond dat ze hun binnenlands paspoort niet voorlegden om alzo informatie achter te houden. Geheel en al ter zijde dient in deze context opgemerkt dat de betrokkenene nochtans wel over dat binnenlandse paspoort beschikten, daar ze deze stukken voor het eerst neerlegden ter gelegenheid van hun verzoek op grond van art. 9 ter. Wat er ook van zij, hun asielprocedure werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister uiteindelijk op 22.04.2008 op definitieve wijze afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hen het vluchtelingenstatuut toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen. Desalniettemin verklaarden de verzoekers zich op 07.07.2008 voor de 2de maal kandidaat vluchteling. Deze aanvraag werd op 26.08.2008 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met de beslissing tot en kennisgeving van de weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag, bijlage 13 quater, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten. De betrokkenen verkozen echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op illegale wijze in België, alwaar ze zich hebben genesteld en het is in deze omstandigheden dat de scholing van hun kinderen plaatsvindt.

Ondanks de 2 afgewezen asielaanvragen, houden de verzoekers in huidig verzoekschrift vol dat ze onmogelijk kunnen terugkeren naar het moederland omwille van de onveilige toestand daar, verwijzend naar het uiterst negatieve reisadvies gegeven voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoetsjetië. Daarbij doen ze beroep op art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM) en art. 1 van het Verdrag van New York.

(...)

Huidige beslissing houdt geen gedwongen terugkeer in. De betrokkenen hebben in eerste instantie de verplichting om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienen alles in het werk te stellen om aan deze wettelijke verplichting te voldoen. Bijgevolg moeten zij in de eerste plaats zelf alle stappen ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Het feit dat zij meermaals moedwillig geweigerd hebben om gevolg te geven aan de bevelen, afgeleverd na de asielprocedure en na het afsluiten van de andere procedures (zie verder), is te wijten aan hun eigen houding op dat moment, waaruit geen rechten kunnen geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand. Langdurig illegaal verblijf vormt geen regularisatiecriterium.

Verder wordt de lange duur van de asielprocedure naar voor geschoven. De duur van de 2 opeenvolgende asielprocedures - namelijk respectievelijk 6 maanden en vervolgens 1 maand en 19 dagen- was helemaal niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De betrokkenen hebben hun verblijf in het Rijk proberen te rekken door tevergeefs verschillende procedures aanhangig te maken, met name 2 asielprocedures, 3 procedures op grond van 9 ter en 3 procedures op basis van 9 bis.

Alle procedures 9 ter werden afgesloten met een weigeringsbeslissing:

- het verzoekschrift op grond van Art. 9 ter ingediend voor mijnheer dd. 26.02.2009 werd ten gronde geweigerd op 04.04.2012, met betekening op 16.04.2012,
- voor de aanvraag gebaseerd op Art. 9 ter dd. 27.05.2011, werd op 22.06.2011 een onontvankelijkheidsbeslissing gemaakt, die betekend werd aan de betrokkenen dd. 30.06.2011,
- het verzoek in het kader van Art. 9 ter dd. 22.05.2012 werd eveneens onontvankelijk verklaard op 26.04.2013 en betekend dd. 13.05.2013.

Heden worden geen nieuwe elementen aangehaald of stavingstukken voorgelegd die wijzen op een medisch probleem.

De procedures op grond van art. 9 bis hebben reeds tot 2 maal toe tot een weigeringsbeslissing geleid:

- het verzoekschrift op grond van Art. 9 bis dd. 14.03.2011 werd op 08.05.2012 onontvankelijk gezet en aan de betrokkenen werd eveneens op 22.05.2012 een bevel betekend om het grondgebied uiterlijk op 20.06.2012 te verlaten, de bijlage 13 model B,

- de aanvraag op basis van Art. 9 bis dd. 16.08.2012 werd op 10.06.2013 afgesloten met een onontvankelijke beslissing, vergezeld van een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13, betekend dd. 18.06.2013.

(...)

De betrokkenen wijzen op de scholing van hun kinderen in het Nederlands en het risico op een onderbreking van het schooljaar, zeggende dat alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan teniet zou worden gedaan en dat ze (ouders + kinderen) van voren af aan zouden moeten opnieuw beginnen, waarbij ze beroep doen op art. 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Nergens uit blijkt dat onderhavige beslissing art. 3 van het Kinderrechtenverdrag schendt. De belangen van de kinderen vormen wel degelijk de eerste overweging van deze beslissing. Het zijn nog zeer jonge kinderen van wie het oudste, S(...), 7 jaar is en in het 1ste leerjaar zit (gestaafd met een attest voor het schooljaar 2014-2015). N(...) en A(...) zitten in de kleuterklas. Aldus is het verderzetten van de scholing, waarmee in België nog maar een eerste stap werd gezet, helemaal niet problematisch. Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat ze hun ouders vergezellen wanneer die gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekers tonen niet aan dat de verderzetting van de scholing niet mogelijk is. Blijkbaar is er geen bijzonder onderwijs of een speciale infrastructuur noodzakelijk, die niet voorhanden zou zijn in het herkomstland. Eventuele schade kunnen de verzoekers enkel aan zichzelf wijten door zich in een dergelijk precair verblijf te installeren, door de scholing te laten aanvangen en verder doorgaan tijdens precair verblijf. Dat de kinderen scholing hebben gekregen in België, wijst er enkel op dat hun recht op onderwijs niet werd geschonden. Aangeleerde vaardigheden zijn mooi meegenomen en kunnen de persoonlijkheid van de kinderen enkel ten goede komen.

Met het 2 jaar durende lidmaatschap van A(...) M(...) bij thaiboksclub, waarbij hij door zijn vader gebracht wordt, kan geen rekening worden gehouden daar geen van hun kinderen deze naam draagt?! En zelfs indien dit wel zo zou zijn, dan nog vormt dit geen buitengewone omstandigheid daar het geen terugreis of afreis belemmert.

Huidige beslissing geldt voor het hele gezin.

Het onderhouden van een kennissen- en vriendenkring, ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd o.a. van hun huiseigenaar, hun huisarts (zonder dat er sprake is van medische problemen), hun apotheker, van het OCMW en van een buur, vormt geen buitengewone omstandigheid. Stel dat deze banden doorbroken worden met een terugkeer, dan is die breuk op zich nog geen buitengewone omstandigheid gezien dit element onvoldoende zwaarwichtig is. De contacten blijken immers eerder van dagdagelijkse aard te zijn met een voornamelijk functioneel karakter. Hoe dan ook, het is niet eens niet nodig om die banden volledig door te knippen. Er zijn bijvoorbeeld technologische mogelijkheden om het contact voort te zetten. Bovendien is de verwijdering mogelijks slechts van tijdelijke aard, gezien de betrokkenen nog steeds een aanvraag kunnen indienen volgens de wettelijk voorgeschreven wijze. Voor zover bekend hebben de verzoekers geen familie in België.

Terwijl de betrokkenen hun banden met België pogen aan te tonen, dient in deze context opgemerkt te worden dat de betrokkenen met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid veel sterkere banden, namelijk familiale banden, hebben met het herkomstland, alwaar ze geboren en getogen zijn en waar ze decennialang verbleven hebben vooraleer naar België te komen en waar hun familie verblijft. Naar eigen zeggen is de moeder van mevrouw achtergebleven in Khasavyurt en verbleef haar zus Moskou. De ouders van mijnheer en O(...) (zijn broer of zus) zijn achtergebleven in Khasavyurt. (zie asielrelaas dd. 24.10.2007). Mijnheer heeft naar eigen zeggen bijna 3 maanden ongehinderd verbleven bij zijn oom, zijnde de broer van zijn moeder, in het herkomstland (zie 1 ste beslissing CGVS). Hij had vanuit België verder telefonisch contact met zijn ouders (asielrelaas dd. 17.07.2008).

Concluderend zouden we kunnen stellen dat het centrum van hun belangen (op het vlak van tewerkstelling, scholing, familiaal opvangnet,...) in het herkomstland ligt. Wat er ook van zij, gewone sociale relaties vormen geen schending van art. 8 EVRM."

De bijzonder vage en ongestaafde beweringen van de verzoekers dat zij reeds lang geleden zouden zijn teruggekeerd indien zij de mogelijkheid hiertoe hadden, dat "de problemen in het land van herkomst" zich hiertegen verzetten, dat "tal van familieleden" hun centrum van belangen in België hebben en dat

langdurige procedures en medegaand verblijf wel degelijk rechten scheppen, volstaan geenszins om aannemelijk te maken dat de hierboven geciteerde beoordeling steunt op een verkeerde feitenvinding of dat zij kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekers beperken er zich in wezen toe de opgegeven motieven louter tegen te spreken, hetgeen echter niet volstaat om de onwettigheid ervan aan te tonen.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden blijkt voorts uit de boven geciteerde passages uit de eerste bestreden beslissing geenszins dat de langdurige procedure en het medegaand verblijf “zomaar als niet relevant” aan de kant wordt geschoven. Ook op de situatie in het land van herkomst wordt door de gemachtigde nadrukkelijk en uitvoerig ingegaan.

Verder geven de verzoekers nergens aan met welke documenten “dewelke nog niet werden voorgelegd in eerdere procedures” ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. De kritiek van de verzoekers is dermate vaag dat zij elk wettigheidstoezicht hieromtrent onmogelijk maakt.

Waar de verzoekers er de nadruk op leggen dat hun kinderen in België geboren zijn, merkt de Raad tot slot op dat dit gegeven in de eerste bestreden beslissing geenszins wordt ontkend, docht dat wordt geoordeeld dat de kinderen nog jong zijn, dat zij hun scholing kunnen verder zetten in Rusland en dat het in hun belang is dat zij hun ouders vergezellen wanneer zij gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekers doen geen enkele concrete poging om de kennelijke onredelijkheid van deze beoordeling aan te tonen.

Het betoog van de verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4.2. In een tweede middel beroepen de verzoekers zich wederom op een schending van de materiële motiveringsplicht. Zij voeren tevens een schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst.

Dat verzoekers nu juist niet terugkunnen naar hun land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kunnen indienen in het land van herkomst.

Dat in de bestreden beslissing zomaar gratis wordt van uitgegaan alsof verzoekers zomaar een visum zouden kunnen bekomen, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekers terug naar hun land van herkomst zouden zijn gegaan, zij nooit enig visum zullen kunnen bekomen vanwege de Belgische overheid.

Dat het één en ander in deze nog prangender is gezien het feit dat in casu de aanvraag ook niet in het land van herkomst kan/moet ingediend worden, aangezien in Dagestan/Tsjetsjenië geen Belgische ambassade is, en verzoekers zouden moeten gaan naar de ambassade in Moskou, die op honderden kilometers afstand is gelegen.

Dat de motivering die verwijst naar onmogelijke procedures / hypotheses dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden.”

In het tweede middel voeren de verzoekers opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Voor een toelichting betreffende de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

In de mate dat de verzoekers zich op algemene wijze beroepen op een schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, wijst de Raad er op dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. De verzoekers kunnen dan ook niet op ontvankelijke wijze een schending aanvoeren van “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het tweede middel in deze mate dan ook onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad merkt vooreerst op dat nergens in de bestreden beslissing te lezen valt dat omwille van het feit dat de verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, zij thans hun situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet zouden mogen invoeren als argument om een regularisatie te verkrijgen. De verzoekers gaan op dit punt uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Hun regularisatieaanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat ze, met de aangebrachte elementen, geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond en niet omdat hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Waar de verzoekers menen dat er een nieuwe beoordeling van de elementen van hun asielaanvraag diende te gebeuren in het kader van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen zij niet gevolgd worden. Het kwam aan de verzoekers immers toe in hun aanvraag aan te tonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het was dan ook aan hen om in hun aanvraag minstens een begin van bewijs ter zake aan te brengen. De in de aanvraag aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en de aangehaalde onveilige toestand in Rusland (met verwijzing naar het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken omtrent Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië) worden in de eerste bestreden beslissing als volgt beoordeeld:

“Ondanks de 2 afgewezen asielaanvragen, houden de verzoekers in huidig verzoekschrift vol dat ze onmogelijk kunnen terugkeren naar het moederland omwille van de onveilige toestand daar, verwijzend naar het uiterst negatieve reisadvies gegeven voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoetsjetië. Daarbij doen ze beroep op art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM) en art. 1 van het Verdrag van New York.

In de bijlagen worden 2 stavingstukken toegevoegd. Het "Country sheet Russia" uitgaande van het "Country of Return Information Project" ("network of NGO's") handelt over problemen inzake "healthcare." Dit document lijkt niet ter zake te doen, daar de betrokkenen in huidig verzoekschrift geen gezondheidsproblemen hebben aangehaald. Nergens uit blijkt dat de betrokkenen op heden getroffen worden door ziekte. Eerdere beweerde gezondheidsproblemen hebben geen aanleiding gegeven tot verblijf in het Rijk (zie verder).

In het reisadvies betreffende Rusland dd. 06.10.2014 staat duidelijk te lezen dat omwille van de uitgestrektheid van het land, de veiligheidssituatie in de Russische Federatie van regio tot regio sterk kan verschillen. Derhalve staat het de betrokkenen vrij om zich te vestigen op een naar eigen denken veilige plek in het herkomstland. Zij worden op geen enkele wijze verplicht om naar de regio van herkomst terug te keren, zelfs niet om naar Rusland terug te keren.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben. Er worden geen nieuwe elementen of gepersonaliseerde stavingstukken voorgelegd die betrekking hebben op feiten die zich zouden hebben voorgedaan na de weigering inzake hun laatste asielaanvraag. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de bevoegde asielinstanties. De problemen in hun land van herkomst kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en art. 1 van het Verdrag van New York betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via deze artikels slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient de verzoeker zijn beweringen te staven met een gepersonaliseerd bewijs, wat in casu niet het geval is. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst of in een derde land gebeuren.”

De verzoekers maken met hun vage en ongestaafde betoog niet aannemelijk dat deze motivering niet deugdelijk zou zijn of dat zij zou berusten op een onzorgvuldige feitenvinding, dit terwijl hieruit wel degelijk blijkt dat de gemachtigde alle relevante elementen uit de aanvraag in rekening heeft genomen.

Waar de verzoekers stellen dat het probleem des te prangender is omdat er geen ambassade is in Dagestan of Tsjetsjenië, stelt de Raad vast dat deze argumentatie geenszins werd naar voor gebracht in de aanvraag die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt. Aangezien de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden, als uitzonderingsprocedure, bij de aanvrager en dus bij de verzoekers ligt, kan niet van de gemachtigde verwacht worden dat hij hierop zou antwoorden. Ook de Raad kan hier in het kader van het thans voorliggende annulatieberoep niet op antwoorden aangezien hij zich dan in de plaats van het bestuur zou stellen.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekers zich beperken tot de loutere, ongestaafde en in geen enkel opzicht verder verduidelijkte, beweringen dat zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst en dat zij vanwege de Belgische overheid ook nooit enig visum zullen bekomen wanneer zij hun aanvraag toch indienen in het land van herkomst. De verzoekers lezen de eerste bestreden beslissing overigens verkeerd waar zij ervan uitgaan dat hierin “*gratuit*” wordt gesteld dat zij een visum kunnen bekomen. Immers heeft de gemachtigde zich, geheel in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zoals toegelicht onder punt 4.1., helemaal niet ingelaten met de eventuele gegrondheid van de aanvraag die de verzoekers gebeurlijk indienen in het buitenland. Hij stelt enkel dat de voorgelegde elementen niet verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend via de diplomatieke post in hun land van herkomst of enig derde land en dat deze aanvraag grondig zal worden onderzocht, zonder dat hij echter op enige wijze vooruit loopt op het al dan niet toekennen van een visum. De eerste bestreden beslissing bevat in dit verband de volgende redenging:

“Het feit dat er geen "humanitair visum" bestaat, houdt geenszins in dat een aanvraag, tot machtiging van verblijf automatisch zonder voorwerp zal worden beslist, daar het verzoek in het land van herkomst grondig onderzocht zal worden. Daarentegen bestaat wel degelijk de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die een vreemdeling in zijn of haar aanvraag art. 9 bis aanhaalt als elementen ten gronde, kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.”

De verzoekers tonen niet aan dat deze redengeving foutief of kennelijk onredelijk is.

Met hun betoog maken de verzoekers dan ook geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekers tonen niet aan dat de conclusie van de gemachtigde dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die de verzoekers verhinderen hun aanvraag via de gewone procedure in te dienen, kennelijk onredelijk is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4.3. In een derde middel voeren de verzoekers wederom de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie, de voorgelegde bewijsstukken inzake onmogelijkheid tot terugkeer, als buitengewone omstandigheid dienen te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Dat verzoekers en hun gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is langdurig verblijf in België gedurende verschillende jaren weze 7,5 jaar ondertussen*
- *de kinderen zijn in België geboren en genieten onderwijs in België*
- *de verzoekers en hun kinderen zijn totaal verankerd*
- *verzoekers en hun kinderen spreken de taal*

- zij kunnen onmogelijk terug naar hun land van herkomst

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht wordt.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“ Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”.

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Dagestan/Tsjetsjenië moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat het weze herhaald dat de kinderen van verzoekers alle geboren zijn in België en het gezin van verzoekers de laatste 7,5 jaar in België heeft gewoond, en terwijl verzoekers nog destijds gedurende hun jeugd in Dagestan woonden, de kinderen er nog nooit zijn geweest en enkel België kennen als hun moederland.

Thans na al die tijd verzoekers en hun kinderen weigeren toe te laten tot een toepassing van art. 9 BIS VW dient als totaal onredelijk beschouwd te worden en wat de kinderen betreft, houdt dit een manifeste schending in van het Kinderrechtenverdrag.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk IS maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven.

Dat wettelijk is voorzien dat bepaalde personen na vijf jaar (legaal) verblijf de Belgische nationaliteit kunnen bekomen, voor zover geen strafrechtelijk verleden.

Verzoekers verblijven hier ondertussen zelfs al 7,5 jaar en hun kinderen alle sedert hun geboorte.

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekers gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het zodoende maar normaal is dat verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België kunnen indienen.

Verzoekers verwijzen naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor is zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Verzoekers hebben verschillende stukken voorgelegd betreffende de door hen gerealiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet.

Het staat vast dat als verzoekers thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van verzoeker. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de

gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.”

Met betrekking tot de opgeworpen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur verwijst de Raad naar hetgeen hij hieromtrent hoger heeft gesteld. In deze mate is het derde middel dan ook onontvankelijk.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekers in de uiteenzetting van hun middel eveneens verwijzen naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en dat zij kort aangeven of citeren wat deze bepalingen inhouden. De verzoekers laten echter na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissingen zouden geschonden zijn. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet en in de mate dat de verzoekers al de bedoeling hadden de schending van de voormelde artikelen 3 en 8 van het EVRM in te roepen, is het derde middel ook in dit verband onontvankelijk.

De verzoekers menen dat het ten onrechte is dat de ingeroepen redenen worden afgewezen en dat gesteld wordt dat de aanvraag in hun land van herkomst kan worden ingediend. Zij verwijzen opnieuw naar de lange duur van hun verblijf met de medegaande sterke integratie en het school lopen van hun kinderen en stellen dat deze elementen in alle redelijkheid als buitengewone omstandigheden dienen te worden aangenomen. Hierop is reeds ingegaan in het kader van het eerste middel, zodat kan verwezen worden naar hetgeen hieromtrent hoger werd gesteld. De verzoekers geven blijk van een andere beoordeling dan deze van het bevoegde bestuur, maar hiermee tonen zij nog geen onwettigheid in de bestreden beslissing aan.

De verzoekers herhalen voorts de verschillende buitengewone omstandigheden die zij hebben ingeroepen in hun aanvraag maar op al deze elementen wordt echter uitdrukkelijk ingegaan in de bestreden beslissing. De verzoekers laten na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, waarom de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk of foutief zou zijn. De Raad benadrukt nogmaals dat het loutere feit dat de verzoekers het niet eens zijn met de bestreden beslissing en dat zij de door hen aangehaalde elementen wel als buitengewone omstandigheden beschouwen, niet kan leiden tot de vaststelling van enige onwettigheid van de bestreden beslissing.

Met hun theoretisch betoog inzake de invulling van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ tonen de verzoekers niet aan dat de gemachtigde artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet correct heeft toegepast in hun concreet geval.

Waar de verzoekers verwijzen naar het Kinderrechtenverdrag, dient de Raad vast te stellen dat zij in onderhavig beroep uitsluitend in eigen naam optreden en niet in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun kinderen, zodat zij niet dienstig kunnen verwijzen naar de belangen van hun kinderen. Alleszins wordt geen schending aangetoond van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag door de eenvoudige stelling - zonder enige concrete toelichting of stavingsstukken ter zake naar voor te brengen - van de verzoekers dat de belangen van hun kinderen geenszins gebaat zijn met een terugkeer naar Dagestan/Tsjetsjenië om aldaar een aanvraag in te dienen of dat deze kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling bij een gedwongen terugkeer, nog daargelaten de vaststelling dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking heeft en de bestreden beslissingen geenszins een gedwongen terugkeer inhouden.

Waar de verzoekers stellen dat hun kinderen hier geboren zijn en dat zij nooit in Dagestan zijn geweest zodat een terugkeer een manifeste schending inhoudt van het Kinderrechtenverdrag, gaan zij voorbij aan de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing:

“Nergens uit blijkt dat onderhavige beslissing art. 3 van het Kinderrechtenverdrag schendt. De belangen van de kinderen vormen wel degelijk de eerste overweging van deze beslissing. Het zijn nog zeer jonge kinderen van wie het oudste, S(...), 7 jaar is en in het 1ste leerjaar zit (gestaafd met een attest voor het schooljaar 2014-2015). N(...) en A(...) zitten in de kleuterklas. Aldus is het verderzetten van de scholing, waarmee in België nog maar een eerste stap werd gezet, helemaal niet problematisch. Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat ze hun ouders vergezellen wanneer die gevolg geven aan het

bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekers tonen niet aan dat de verderzetting van de scholing niet mogelijk is. Blijkbaar is er geen bijzonder onderwijs of een speciale infrastructuur noodzakelijk, die niet voorhanden zou zijn in het herkomstland. Eventuele schade kunnen de verzoekers enkel aan zichzelf wijten door zich in een dergelijk precair verblijf te installeren, door de scholing te laten aanvangen en verder doorgaan tijdens precair verblijf. Dat de kinderen scholing hebben gekregen in België, wijst er enkel op dat hun recht op onderwijs niet werd geschonden. Aangeleerde vaardigheden zijn mooi meegenomen en kunnen de persoonlijkheid van de kinderen enkel ten goede komen.”

De verzoekers zetten niet uiteen waarom deze beoordeling kennelijk onredelijk of in strijd met het Kinderrechtenverdrag zou zijn. Het komt niet aan de Raad toe deze beoordeling over te doen.

Waar de verzoekers stellen dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland “gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk” is en “het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen” tot gevolg zou hebben, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekers hier louter een aantal elementen uit het aanvraag herhalen. Het komt niet aan de Raad toe om deze elementen uit de aanvraag een tweede keer te beoordelen, hij is immers geen feitenrechter. Het bevoegde bestuur heeft in de eerste bestreden beslissing op de voornoemde elementen als volgt geantwoord:

“De verzoekers stellen dat België hun land van daadwerkelijk verblijf is, terwijl alle argumenten met betrekking tot het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren. Het onderbreken van dat verblijf voor het vervullen van een formaliteit zou niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zijn, maar bij een terugkeer naar het thuisland zouden bovendien tal van elementen waartoe dit verzoek nu precies wordt ingediend, totaal komen te vervallen. Daarenboven wordt gewezen op de afwezigheid van een wettelijke mogelijkheid om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Er wordt een beroep gedaan op het proportionaliteitsbeginsel: dat het gezin ten zeerste ontwricht zou raken bij het niet afleveren van een verblijfstitel.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, is echter geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkenen bouwen de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl zij het bedoelde voordeel enkel bekomen hebben ingevolge een (voor zover bekend) irreguliere binnenkomst (want de betrokkenen leggen geen internationaal paspoort voor) en een verblijf buiten alle wettelijkheid om, volgend op 2 afgewezen asielaanvragen, 3 geweigerde 9 ter - procedures en 3 verzoekschriften op grond van 9 bis, waarvan er reeds 2 op negatieve wijze werden afgesloten. Benadrukt wordt dat het voorliggend regularisatieverzoek reeds het 3de op rij is. De betrokkenen hebben de duur van hun verblijf enkel aan zichzelf te wijten door het veelvuldig opstarten van procedures en door moedwillig geen gevolg te geven aan de reeks van bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen betekend werden. Verder in de beslissing wordt hierop uitgebreid ingegaan. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu. De wet stelt letterlijk: "behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk Besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkene dient de wetgeving te respecteren. Niets verhindert de betrokkenen om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat de betrokkenen evenwel vrij om hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Het feit dat er geen "humanitair visum" bestaat, houdt geenszins in dat een aanvraag, tot machtiging van verblijf automatisch zonder voorwerp zal worden beslist, daar het verzoek in het land van herkomst grondig onderzocht zal worden. Daarentegen bestaat wel degelijk de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die een vreemdeling in zijn of haar aanvraag art. 9 bis aanhaalt als elementen ten gronde, kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te

worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.”

De verzoekers gaan aan deze motivering geheel voorbij en tonen er de onwettigheid niet van aan. De Raad kan enkel herhalen dat hij geen feitenrechter is en dat het de verzoekers toekomt de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen in plaats van aan te sturen op een opportuniteitsonderzoek.

De Raad stelt vast dat met de door de verzoekers in hun aanvraag opgeworpen elementen wel degelijk door de gemachtigde in rekening werden genomen en dat telkens wordt gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden inhouden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voor het overige wijst het betoog van de verzoekers op onbegrip voor de strekking van de eerste bestreden beslissing en de overtuiging dat deze beslissing het gezin ontwricht, maar dit maakt niet dat de gedane beoordeling van de ingeroepen elementen strijdig is met de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur of strijdig is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekers geven nogmaals blijk van een andere beoordeling van de in de aanvraag voorgelegde elementen. Ook de loutere beweringen dat het maar normaal is dat zij hun aanvraag in België kunnen indienen en dat een gedwongen terugkeer voor hen “*onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen*” zou hebben, kunnen niet worden aangenomen. Het gaat wederom om pure opportuniteitskritiek, die niet dienstig is in het kader van het voorliggende annulatieberoep en die bovendien al te vaag en hypothetisch is.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekers niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekers maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.4. In een vierde middel beroepen de verzoekers zich op een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging.

Zij onderbouwen het middel als volgt:

“In Dagestan/Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Noord-Kaukasus-regio.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van de Kaukasus-regio het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit de Kaukasus.

Minstens is het zo dat deze situatie in het land van herkomst diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Dat de situatie in het land van herkomst onlangs veel verergerd is hetgeen onder-meer blijkt uit de gebeurtenissen van 04.12.2013 in Grozny waar een zeer ernstige aanval is gebeurd door rebellen, waarna dan de Tsjetsjeense president zware represaillemaatregelen heeft uitgevaardigd in die zin dat elkeen die betrokken was bij de aanval, diens familieleden werden gevisieerd in die zin dat hun huizen werden vernield.

Dat vervolgens de Mensenrechtenorganisatie MEMORIAL ingevolge de verslagen die zij uitbracht van de herhaalde mensenrechtenschendingen, zelf in het vizier werd genomen door het regime en uiteindelijk werd aangevallen en hun kantoren vernield.

Het schendt eveneens ten eerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoekster, waarbij wordt gesteld dat verzoekers geen bewijs leveren van schending art. 3 EVRM, doch anderzijds dient vastgesteld te worden dat de medische situatie van verzoekers in het algemeen, en de medische toestand van verzoekster in het bijzonder, geenszins wren in ogenschouw genomen terwijl deze als humanitaire redenen wel kunnen ingeroepen worden en dienen beoordeeld te worden ook in het kader van de huidige procedure.”

In een vijfde en laatste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat de situatie tot op heden in er een is waarbij verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de ingeroepen redenen, zo ook de onmogelijkheid tot terugkeer in het kader van huidige procedure alle dienen beoordeeld te worden door verwerende partij, en het niet opgaat te stellen dat het één en ander reeds werd onderzocht in een andere procedure, met een ander voorwerp.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als deze hierboven aangehaald ook de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen vernietigd te worden.”

Gelet op de onderlinge verwevenheid, worden het vierde en het vijfde middel samen onderzocht.

De Raad herhaalt voorts dat artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen”* moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Waar de verzoekers zijdelings melding maken van artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat elke uiteenzetting ontbreekt omtrent de wijze waarop deze verdragsbepaling zou zijn geschonden door de thans bestreden beslissingen. Het vijfde middel is op dit punt onontvankelijk.

Verder dient te worden aangestipt dat de aangevoerde schendingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 5 van het EVRM te dezen niet dienstig zijn. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen uitstaans met één van de thans bestreden beslissingen, het gaat met name om een wettelijke bepaling waarbij wordt voorzien in een specifieke verblijfsaanvraag voor ernstig zieke vreemdelingen. Geen van de bestreden beslissingen vormt op enige wijze een antwoord op een dergelijke aanvraag, zodat niet kan worden ingezien hoe in het onderhavige geschil sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Artikel 5 van het EVRM houdt dan weer een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Geen van de bestreden beslissingen houdt echter een vrijheidsberovende maatregel in.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers aldus doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Ze moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekers verwijzen *in casu* naar de slechte situatie in de Kaukasus-regio. Zij menen dat de overheid hen niet de nodige bescherming kan bieden. Tevens verwijzen ze naar beslissingen van de vroegere Vaste Beroepscommissie waarbij geoordeeld werd dat de bevolking van Dagestan het slachtoffer van groepsvervolgingen zijn. Zij stippen aan dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie van vluchtelingen uit de Kaukasus.

Wat betreft het betoog van de verzoekende partijen dat de verwerende partij de veiligheidssituatie in hun herkomstland en de problemen inzake de mensenrechtenschendingen in dat land niet in aanmerking heeft genomen, moet worden benadrukt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing het volgende heeft geoordeeld:

“Ondanks de 2 afgewezen asielaanvragen, houden de verzoekers in huidig verzoekschrift vol dat ze onmogelijk kunnen terugkeren naar het moederland omwille van de onveilige toestand daar, verwijzend naar het uiterst negatieve reisadvies gegeven voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoetsjetië. Daarbij doen ze beroep op art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM) en art. 1 van het Verdrag van New York.

In de bijlagen worden 2 stavingstukken toegevoegd. Het "Country sheet Russia" uitgaande van het "Country of Return Information Project" ("network of NGO's") handelt over problemen inzake "healthcare." Dit document lijkt niet ter zake te doen, daar de betrokkenen in huidig verzoekschrift geen gezondheidsproblemen hebben aangehaald. Nergens uit blijkt dat de betrokkenen op heden getroffen worden door ziekte. Eerdere beweerde gezondheidsproblemen hebben geen aanleiding gegeven tot verblijf in het Rijk (zie verder).

In het reisadvies betreffende Rusland dd. 06.10.2014 staat duidelijk te lezen dat omwille van de uitgestrektheid van het land, de veiligheidssituatie in de Russische Federatie van regio tot regio sterk kan verschillen. Derhalve staat het de betrokkenen vrij om zich te vestigen op een naar eigen denken veilige plek in het herkomstland. Zij worden op geen enkele wijze verplicht om naar de regio van herkomst terug te keren, zelfs niet om naar Rusland terug te keren.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben. Er worden geen nieuwe elementen of gepersonaliseerde stavingstukken voorgelegd die betrekking hebben op feiten die zich zouden hebben voorgedaan na de weigering inzake hun laatste asielaanvraag. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de bevoegde asielinstanties. De problemen in hun land van herkomst kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en art. 1 van het Verdrag van New York betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via deze artikels slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient de verzoeker zijn beweringen te staven met een gepersonaliseerd bewijs, wat in casu niet het geval is. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst of in een derde land gebeuren.

Huidige beslissing houdt geen gedwongen terugkeer in. De betrokkenen hebben in eerste instantie de verplichting om zelf gevold te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Er wordt dan ook verwezen naar de beoordeling van de asielaanvragen die de verzoekers indienden, waarbij tevens wordt gesteld dat de verzoekers geen gepersonaliseerd begin van bewijs naar voor brengen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekers hebben dus zelf nagelaten precieze gegevens aan te brengen omtrent de situatie in hun land van herkomst waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een beletsel bestond om, overeenkomstig de reguliere procedure, een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Hoe dan ook voeren de verzoekers met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM slechts aan dat er in de Kaukasus problemen zijn in verband met mensenrechtenschendingen en beperken zij zich tot het geven van een louter algemene uiteenzetting omtrent de situatie aldaar, die ernstig en precair zou zijn. Hun betoog betreffende de situatie in de Kaukasus wordt niet ondersteund door stukken of verwijzingen naar concrete rapporten, evenmin leggen de verzoekers de band met hun persoonlijke situatie en bovendien gaan zij er aan voorbij dat, zoals in de eerste bestreden beslissing werd geoordeeld, geen van de thans bestreden beslissingen hen verplicht om terug te keren naar hun regio van herkomst. Waar de verzoekers de situatie in Grozny op 4 december 2014 aanhalen, terwijl zij

steeds hebben verklaard van Dagestan afkomstig te zijn, laten zij evenzeer na deze op hun persoonlijke situatie te betrekken. De verzoekers verwijzen eveneens naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, maar stellen hieromtrent slechts dat verschillende elementen uit deze conventie geïnterpreteerd werden in de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen met betrekking tot de Kaukasus, zonder enige concrete verwijzing.

In casu brengen de verzoekers geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een persoonlijke geponde vrees voor foltering en of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De verzoekende partijen beperken er zich toe te stellen dat onvoldoende onderzoek werd verricht naar de actuele situatie in hun herkomstland, doch brengen zelf geen concrete gegevens aan die wijzen op een mogelijk risico in Rusland hetzij de Kaukasus op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad kan aldus op basis van een dergelijk algemeen betoog van de verzoekers ook niet vaststellen dat de verweerder is tekortgekomen in haar plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken. Niets belet de verzoekers overigens, zo ernstige nieuwe elementen bestaan die wijzen op een gevaarlijke en precare situatie in het herkomstland, om opnieuw een asielaanvraag in te dienen.

Bijkomend wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat de verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen – gelet op artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet – impliceert dat de verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij in hun land van herkomst een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering en, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

De verzoekers brengen geen gegevens aan waaruit zou kunnen blijken dat deze beoordeling in hun persoonlijke situatie niet langer actueel is.

Wat “*de medische situatie*” van de verzoekers betreft, volstaat het vast te stellen dat deze medische situatie op geen enkele wijze concreet wordt toegelicht. De verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat hun medische toestand bij een uitwijzing naar het land van herkomst zou leiden tot een reëel risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekers zich tevens beroepen op artikel 13 van het EVRM, wordt erop geduid dat gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekers hebben de schending aangevoerd van artikel 3 van het EVRM doch uit het voorgaande blijkt deze *in casu* niet is aangetoond. Derhalve kan artikel 13 van het EVRM niet meer dienstig worden ingeroepen.

Aangaande de verwijzing naar “*een arrest*” van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming, waarin zou zijn gesteld dat het niet langer nodig is een persoonlijke dreiging aan te tonen doch dat het voldoende is om een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, dient te worden aangestipt dat de verzoekers er aan voorbijgaan dat geen van de bestreden beslissingen werd genomen in antwoord van een aanvraag tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. De kritiek van de verzoekers is dan ook niet dienstig. Voorts kan een algemene verwijzing naar “*een arrest*” van het Hof van Justitie van 17 september 2009 niet beantwoord worden bij gebreke aan enige verdere concrete aanduiding van het arrest.

Wat de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging betreft, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en het afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Wat de overige aangevoerde schendingen betreft, stelt de Raad vast de kritiek van de verzoekers samenvalt met de kritiek betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. In de mate dat de verzoekers met de verwijzing naar hun "slechte medische toestand" betogen dat deze humanitaire redenen wel degelijk kunnen ingeroepen worden en beoordeeld worden in het kader van de huidige (9bis) procedure, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekers enig medische probleem hebben aangehaald als zijnde een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodat zij daaromtrent ook geen antwoord konden verwachten. De gemachtigde stelde in alle redelijkheid en geheel in overeenstemming met de voorliggende stukken het volgende vast:

"Alle procedures 9 ter werden afgesloten met een weigeringsbeslissing:

- *het verzoekschrift op grond van Art. 9 ter ingediend voor mijnheer dd. 26.02.2009 werd ten gronde geweigerd op 04.04.2012, met betekening op 16.04.2012,*
- *voor de aanvraag gebaseerd op Art. 9 ter dd. 27.05.2011, werd op 22.06.2011 een onontvankelijkheidsbeslissing gemaakt, die betekend werd aan de betrokkenen dd. 30.06.2011,*
- *het verzoek in het kader van Art. 9 ter dd. 22.05.2012 werd eveneens onontvankelijk verklaard op 26.04.2013 en betekend dd. 13.05.2013.*

Heden worden geen nieuwe elementen aangehaald of stavingstukken voorgelegd die wijzen op een medisch probleem."

Met hun betoog maken de verzoekers de schending van de door hen aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

Het vierde en vijfde middel zijn, voor zover onvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE